

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593161808/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

jeg end større Uret mod en Enkes Datter, og nu kunde jeg ikke engang udrette Noget ved at bede om Forladelse. Det var igjen et Forhold imellem Himlen og mig, Menneskene havde intet Krav paa mig; men det, som var fornærmet, maatte sones. Jeg var noget Mindre end før, havde mindre Ret i Livet, i Universets Orden; mine store Drømme nærmede sig mig vel, men anerkjendte mig ikke længer fuldelig, ventede ikke at blive helt virkeliggjorte af mig. Jeg havde ikke Mod og Kraft til at gaae ud i Verden paa egen Haand og søge Lykken og Herligheden; men Forsoningen kunde opnaaes, naar jeg ydmygede mig og tog Grevens Tilbud som en Art Straf. Og aldrig saasart var denne Tanke opkommen, saa medførte den ogsaa et glædeligt Haab: Jeg vilde ligesom en Oedip blive ført til Eumenidernes hellige Lund, hvor mit Offer vilde blive modtaget.

Vi Mennesker ere saa besynderlig indrettede, at vi ligesom i forskjellige Lag af Sjælen kunne opbevare forskellige, ja hinanden modsatte Stemninger. Det er ganske vist, at jeg baade var sorgmodig og glad over min Sorg. Jeg kunde ikke have udholdt Tanken om min nye Stilling, hvis jeg ikke havde seet ud over Greven og hans Søn mod et fjernt Punkt, hvor jeg skulde møde min Fortids Haab igjen, finde Guldbrikkerne, hvormed jeg i Tidens Morgen havde leget.

Jeg lod mig ikke fratage min Ret til, ved at sælge min aarlige Indtægt for en betydelig Sum, at optræde endnu engang som Familiens Chef og give min Søster Udstyr, og efter at have efterkommet andre Forpligtelser havde jeg endda en lille Sum tilovers, hvorved jeg i et givet Øieblik kunde for nogen Tid staae uafhængig. Men denne Operation var tillige noget Mere: jeg brændte mine Skibe. Og da de vare brændte, da Alt var færdigt, og de, der bekymrede sig om mig, kunde see, at jeg for Alvor vilde bort og blive borte, fik jeg Ansøgningen om Skilsmisse tilsendt – underskrevet.

Da jeg kom med Greven hjem til hans Gods, blev jeg et Øieblik imponeret; thi denne Mand, der havde gaaet saa jevnt omkring i Kjøbenhavn, logeret paa et Hotel og adskillige Gange siddet hos mig aldeles studentikos, blev modtaget som en Konge: Der syntes paa hans Gaard ikke at være Tjenere, men Undersaatter. Der var en taus, statelig Ærefrygt, som jeg ikke før havde været Vidne til, da vi kom ind i

Forstuen eller Forhallen og alle Tjenere stode opmarcherede med mange Lys, og Ingen vovede at sige blot et Velkommen, og en gallo-nerer Kammer tjener traadte frem med en trearmet Lysstage i Haanden og lyste for Greven, medens en sortklædt Tjener med hvidt Halstørklæde ligesaa prompt og med ligesaa sikker Mechanik traadte til foran mig og gaende halv baglængs drog mig ligesom magnetisk til mit Værelse. Først da jeg vilde gaae ind, lagde jeg Mærke til, at Greven var fulgt med. Han bød mig Velkommen og forlod mig. Mindre imponeredes jeg af dette Værelses solide Pragt: Toiletspeilet og en Mængde andre Gjenstande af Sølv, Sengegardiner og Sengebe- træk af Silke o.s.v., skjøndt det var mig nyt. Høitidelig anmeldtes Middagsmæden (Klokken var rigtignok blevet henved Ni). Jeg havde i Hast taget sort Kjole paa og opdagede ved min Indtrædelse i Salo- nen, der stodte op til Spisestuen, at min Forsigtighed ikke havde væ- ret overflødig; thi Greven var i sort Kjole, og de to Damer, han fore- stillede mig for, hans Gemalinde og en Comtesse Felicia, vare i fuld- stændig Selskabsdragt. Samtalen var naturligvis kold; der var fire Tje- nere til os fire Personer, og under saadanne Omstændigheder føres ingen livlig Bordsamtale. Jeg erfarede, at den unge Greve ikke var hjemme og først ventedes om nogle Dage; jeg fandt Damerne saa sti- ve, at jeg fros, og ønskede, at jeg aldrig var kommen der.

Næste Dag var det allerede meget anderledes. Der blev bragt mig Kaffe og Chocolate paa Sengen og spurgt, hvad Tid jeg vilde spise Frokost, og hvor. Jeg ansaae det for høiligst at ville spise med de Andre. Da jeg kom ind i Frokost-Salonen – som jeg nok maa kalde den – var kun Comtesse Felicia tilstede, og hun sagde strax paa Dansk: »Det er Deres Skyld, at jeg kom ned. Grevinden spiser aldrig Frokost udenfor sine Værelser, og Greven er beskæftiget. Her i Hu- set har Enhver sin Frihed indtil Middag.»

Jeg gjorde Undskyldninger for at have forstyrret hendes Morgen; men hun svarede: »Slet ikke; vi skal dog gjøre Bekjendtskab.»

Hun var en Dame paa omtrent fyrretyve Aar, lidt trind og, som det viste sig, mere jovial, end ugifte Damer i hendes Alder pleie at være. Hun gav mig paa meget behagelig Maade endel Oplysninger om Familien; thi hun fortalte mig Intet directe, men syntes at forud- sætte, at jeg vidste Alt, og kom ligesom tilfældig til at berøre det. Blandt Andet erfarede jeg, at Grevinden var Stedmoder til den unge Grev Fritz, som vi ventede.